

Tone Kosem:

Dihur in lisica.

(Basen.)

Na svoji tihotapski poti iz goščave proti vasi zaloti nekoč lisica dihurja, mastečega se z golobom.

»Dober tek, gospod dihur!« mu vošči prijazno in pristopi bliže k njemu, mlaskaje z jezikom in poželjivim pogledom objemaje dihurjevega goloba. — »Pa kako to, da ste si izbrali danes goloba za večerjo? Saj ponavadi, kakor mi je znano, ste si postregli s čim boljšim. Za takega gospoda — pa golob! Preskromni ste, gospod dihur, mnogo preskromni... Zdaj me pa poslušajte — veselo novico vam pri našam: tam doli v Zeleni globeli je pet kokoši; človek, tat, jih je skrtil tjakaj v grmičje, da pride ponje ponoči in jim zavije vratove... Pomislite, gospod dihur, — pet kokoši! To bi bila za vas prava večerja! Cela pojedina, ki bi nanjo lahko povabili še svoje znance in prijatelje. Samo požuriti se morate, da vas ne prihiti človek! Že se mrači, bliža se noč... Hitro pojdite — nikar ne zamudite te lepe prilike! Jaz pa bom ostala tačas tukaj in pazila na goloba, da vam ga kdo ne ukrade.«

»O, dà, zlata vredni so zvesti čuvaji! Še več kakor zlata vredni pa blagohotni svetovalci in vneti govorniki!« se zareži dihur poredno s svojimi ostrimi zobmi. »Pa poslušajte še mene, tetka lisica! Tudi jaz vam bom nekaj povedal. Še bliže kakor do Zelene globeli je od tukaj do Rumene kotanje. In kaj je

tam? V Rumeni kotanji je skritih deset kokoši — ne samo pet kakor v Zeleni globeli. Torej najprvo pojdem v Rumeno kotanjo, ker se mi obeta tam bolj obila pojedina. Šele potem pojdem v Zeleno globel — za povečerjek. Tega-le goloba, ki sem ga pa ravno načel, pa tudi ne pustim: za predvečerjek naj mi bo, da bom lažje hodil. Vas, tetka, pa prosim potrpljenja za toliko časa, da bom s tem predvečerjekom pri kraju. Hkrati vas tudi vljudno povabim s seboj na pojedino v Rumeno kotanjo. Če ne od tam — sita in napeta kakor bobna — se pa gotovo povrneva iz vaše Zelene globeli — kaj ne, gospa lisica?»

In dihur se zbadljivo zakrohoče.

»Smrdljivec smrdljivi — ti se misliš norčevati iz mene?!« mu sikne v čeljusti lisica vsa razjarjena, ko izprevidi, da se ji je ponesrečila zvijača. »Sama hinavščina te je in pa domišljavost! Hinavec si, ker ne govoriš odkrito, domišljavec pa, ker si predstavljaš, da mi je res kaj do tvojega goloba. Sicer pa — srečno! Preveč grd si, da bi se s teboj še kaj razgovarjala!«

Izrekši, zapusti lisica z dolgim nosom »gospoda dihurja«.

